

Arrest

**nr. 61 885 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers komen op 6 oktober 2010 het Belgische grondgebied binnen en dienen op 12 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 oktober 2010 worden de Italiaanse autoriteiten verzocht om verzoekers over te nemen op grond van de verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Op 7 december 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 18, §1 van de Dublin II-verordening bepaalde termijn gereageerd hebben op het overnameverzoek, worden zij op 20 december 2010 op de hoogte gesteld van het feit dat zij ingevolge artikel 18, § 7 van voormelde verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers (tacit agreement).

1.5. Op 20 december 2010 zendt de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.6. Op 21 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.10 werd ingediend door:

Z., M. {...} (R.R.: xxxxxxxxxxxx)
geboren te {...}
+ echtgenoot:
M., T. {...} (R.R.: xxxxxxxxxxxx)
geboren te {...}
+ kinderen:
M., A. {...}
M. V. {...}
nationaliteit: Armenië (Rep.)
adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De geneesheer-attaché onderzocht de medische problematiek en gaf hierover een advies op 20.12.2010. Zij oordeelt dat er vanuit medisch standpunt gezien geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van terugwijzing, Italië, daar de behandeling er beschikbaar is. Wat betreft de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden stelt de geneesheer-attaché vast dat deze beschikbaar zijn in Italië.

Stelt zich dus enkel nog de vraag naar de toegankelijkheid van de behandeling in Italië, het land van overname. Asielzoekers hebben er het recht om zich in te schrijven in het "Italian National Health System" en verkrijgen gezondheidszorg aan dezelfde voorwaarden en op gelijke grond als de Italiaanse onderdanen. Zodoende kunnen ze er beroep doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen.

Daarenboven kreeg Italië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Italië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, nl. Italië. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.7. Op 21 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekers dienden hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder rolnummers 66 904 en 66 909.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen vrijgesteld te worden van het betalen van rolrechten nu zij het voordeel van de pro deo rechtsbijstand genieten. Tevens vragen zij de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. Gelet op de stand van de wetgeving op datum van het indienen van het verzoekschrift kan de Raad in casu geen gerechtskosten opleggen en aldus evenmin verzoekers vrijstellen van de betaling ervan noch de verwerende partij veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekers wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen als volgt:

II.1. Eerste Middel Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet

II.1.1. In het verslag van de geneesheer-attaché leest men: "Wat betreft de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland of land van bestemming: de betrokkene is afkomstig uit Armenië, doch Italië blijkt verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag in het kader van de Dublin conventie, zodat bij de beoordeling van de behandelmogelijkheden dan ook rekening gehouden wordt met het land van uitwijzing, Italië, in plaats van met het land van herkomst, Armenië."

II.1.2. Dit verslag is gedateerd op 20 december 2010. De beslissing van de DVZ waarin het verzoek ex. artikel 9ter ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, omdat de verzoekende partijen naar Italië moeten worden teruggewezen en daar een voldoende medische zorg voorhanden zou zijn, is gedateerd op 21 december 2010. De beslissing van de verwerende partij dat Italië het krachtens het Dublin verdrag bevoegde land is om de asielaanvraag van de verzoekende partij te onderzoeken dateert echter van 21 januari 2011, d.i. de beslissing van verwerende partij tot weigering van verblijf met bevel tot het grondgebied te verlaten (26 quater). De verwijzing van de geneesheer-attaché naar de situatie in Italië is met andere woorden totaal onterecht, aangezien op het ogenblik van haar schrijven de DVZ haar beslissing nog niet had genomen en de geneesheer-attaché dus niet naar de situatie in Italië mocht verwijzen. Op grond van artikel 9ter § 1 moet de geneesheer-attaché immers controleren of er geen adequate behandeling van de aandoening van Mevrouw Z. M. {...} is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." De geneesheer-attaché heeft situatie in Italië beoordeeld en niet deze in Armenië of deze in België, zoals de wet voorschrijft.

II.1.3. Het dient te worden opgemerkt dat het geenszins de opdracht van de geneesheer-attaché is om zelf een oordeel te vellen over het verloop van de procedure van de verzoekende partijen. Zij dient op grond van artikel 9 ter § 1 een oordeel te vormen over het risico op een onmenselijke behandeling in het land van herkomst van Mevrouw Z. {...} of het land waar ze verblijft. De geneesheer-attaché moet tevens de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf onderzoeken. Dit houdt dus duidelijk niet de bevoegdheid in om zelf te oordelen dat de verzoekende partijen moeten worden teruggewezen naar een ander land om dan vervolgens de behandeling van de ingeroepen

ziekte in dat andere land te evalueren. II.1.4. Het feit dat de geneesheer-attaché haar oordeel baseerde op een nog niet genomen beslissing van de DVZ en hierdoor verkeerdelijk naar de situatie in Italië verwees in plaats van - zoals de wet voorschrijft - naar deze in Armenië, zorgen ervoor dat artikel 9ter is geschonden."

3.2. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."

De aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ongegrond bevonden om volgende redenen: "De geneesheer-attaché onderzocht de medische problematiek en gaf hierover een advies op 20.12.2010. Zij oordeelt dat er vanuit medisch standpunt gezien geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van terugwijzing, Italië, daar de behandeling er beschikbaar is. Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden stelt de geneesheer-attaché vast dat deze beschikbaar zijn in Italië. Stelt zich dus enkel nog de vraag naar de toegankelijkheid van de behandeling in Italië, het land van overname. Asielzoekers hebben er het recht om zich in te schrijven in het "Italian National Health System" en verkrijgen gezondheidszorg aan dezelfde voorwaarden en op gelijke grond als de Italiaanse onderdanen. Zodoende kunnen ze er beroep doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen. Daarenboven kreeg Italië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Italië."

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Vooreerst dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 12 oktober 2010 een asielaanvraag indienden. Verzoekers werden geïnterviewd door de verwerende partij om te bepalen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag, dit in toepassing van de Dublin II-verordening. Hieruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag waarbij de verwerende partij op 19 oktober 2010 de Italiaanse autoriteiten aanschrijven met het verzoek tot overname van verzoekers. Gelet op het verstrijken van de termijn van twee maanden zonder reactie van de Italiaanse overheid, zoals voorzien in artikel 18, § 7 van voormelde verordening, zijn de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers. Op 20 december 2010 stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Italiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte via een tacit agreement. Op 20 december 2010 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn medisch advies over de aandoening van verzoekster ten aanzien van een terugwijzing naar Italië.

Uit deze feitelijke gegevens blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing reeds onderzoeksdaden werden uitgevoerd om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag en dat reeds op 20 december 2010 vaststond dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn. Dit gegeven, samen met de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer. Bijgevolg dienden de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of verzoekers naar Italië konden teruggestuurd worden en of daar de nodige medische behandeling(en) ter beschikking zijn van verzoekers.

Het gegeven dat op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) nog niet genomen was, doet geen afbreuk aan het feit dat in de huidige bestreden beslissing Italië als referentieland wordt gebruikt. Voorts tonen verzoekers geen belang aan bij hun grief nu op 21 januari 2011 de bijlagen 26quater afgeleverd werden waarin gesteld wordt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag. De beroepen die verzoekers tegen deze beslissingen hebben ingediend, gekend onder rolnummers 66 904 en 66 909, werden verworpen bij arrest nr. 61 882 en nr. 61 886 van 20 mei 2011.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

II.2. Tweede middel Schending artikel 9ter Vreemdelingenwet Schending artikel 3 EVRM

II.2.1. Bij correcte toepassing van de wet moet dus verwezen worden naar de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partijen, in casu Armenië. Uit het medisch attest dat bij de aanvraag op grond van artikel 9ter werd gevoegd, blijkt dat Mevrouw Z. M. {...} lijdt aan migraine. De behandelende geneesheer stelt in dit attest dat de noodzakelijke behandeling jarenlang zal duren en wanneer dit niet gebeurt, Mevrouw Z. {...} meer migraineaanvallen zal krijgen. Bij correcte en continue behandeling van haar aandoening zullen de aanvallen daarentegen verdwijnen of op zijn minst verminderen. In het verslag van de geneesheer-attaché leest men: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze migraine bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Italië." De geneesheer-attaché besluit dat migraine een aandoening is die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van Mevrouw Z. {...} indien ze niet adequaat wordt behandeld. Aangezien de geneesheer-attaché enkel verwijst naar de situatie in Italië, dient dus nog te worden onderzocht of Mevrouw Z. {...} haar medische aandoening in Armenië adequaat kan laten behandelen II 2 2 In Armenië bestaat geen enkele vorm van sociale zekerheid. Dit heeft tot gevolg dat in dat land adequate medische verzorging enkel mogelijk is tegen betaling. Voor minder kapitaalkrachtige personen (zoals de verzoekende partijen) is medische verzorging quasi onbetaalbaar. In een recent wetenschappelijk artikel van de wereldgezondheidsorganisatie formuleren Matthew Jowett en Elisabeth Danielyan (beiden werkzaam voor de WHO) bedenkingen bij de hervormingen van het gezondheidszorg in Armenië (stuk 4). De centrale boodschap in dit artikel is dat adequate medische zorg, onbetaalbaar blijft voor zij die niet over voldoende geld beschikken (zoals

Mevrouw Z. {...}. In het artikel staat duidelijk te lezen dat patiënten in Armeense ziekenhuizen verplicht worden om in het zwart cash bij te betalen. Dit zou ondermeer te maken hebben met het feit dat dokters er zeer slecht betaald worden. II.2.3. Aangezien in de bestreden beslissing wordt erkend dat Mevrouw Z. {...} nood heeft aan een adequate medische behandeling van haar aandoening, maar deze behandeling voor haar (financieel) niet toegankelijk is in Armenië, worden artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM geschonden.

3.4. Met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoekers die dergelijk risico aanvoeren om hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet correct was door na te gaan of verzoekers naar Italië konden teruggestuurd worden en of daar de nodige medische behandeling(en) ter beschikking zijn van verzoekers. Verzoekers' betoog beperkt zich tot een uiteenzetting van de redenen waarom zij menen dat de medische behandeling niet voorhanden is in hun land van herkomst, Armenië. Gelet op voorgaande kan dit betoog geen afbreuk doen aan het gegeven dat – nu de Italiaanse overheid verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag en zij zich aldus naar daar dienen te begeven – de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht nagegaan is of verzoekers ondanks verzoeksters medische situatie konden teruggestuurd worden naar Italië en waarbij geoordeeld werd dat de noodzakelijke medische behandeling aldaar beschikbaar en toegankelijk is. Het motief dat de medische behandeling in Italië beschikbaar en toegankelijk is wordt door verzoekers niet betwist.

Noch een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch een schending van artikel 3 EVRM ligt voor.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER